

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3003/2019
27.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јаким Салак, адвокат из ..., против туженог „ЈАКУЗА“ Д.О.О. Београд, чији је пуномоћник Мирољуб Петровић, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2104/2019 од 17.06.2019. године, у седници већа одржаној дана 27.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2104/2019 од 17.06.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу П1 181/2015 од 18.03.2019. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати за период од 12.03.2013. године до 14.02.2015. године, увећану зараду за рад у сменама, прековремени рад, рад ноћу и рад на дан државних и верских празника, у укупном износу од 246.750,05 динара, са законском затезном каматом на износ од 152.490,00 динара, почев од 16.02.2019. године, до исплате. Обавезан је тужени да тужиоцу на име путних трошкова за долазак и одлазак са рада, за период од 12.03.2013. године до 14.02.2015. године, исплати износ од 113.390,00 динара, као и да му накнади штету за неискоришћени годишњи одмор у укупном износу од 46.340,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 24.310,65 динара од 16.02.2019. године, до исплате. Обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 235.221,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је део тужбеног захтева од досуђених 246.750,00 динара до тражених 334.169,02 динара, на име неисплаћене увећане зараде за период од 12.03.2013. године до 14.02.2015. године.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2104/2019 од 17.06.2019. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка.

Одлучујући о ревизији туженог применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачке 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 72/11... 87/18), Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду и установио је да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању, на основу правноснажне делимичне пресуде Основног суда у Врбасу П1 181/2015 од 03.02.2017. године, утврђено је да је тужилац био у радном односу са туженим у периоду од 12.03.2013. године до 14.02.2015. године. На основу налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке од 19.02.2019. године, те детаљно утврђеног укупног броја радних сати рада за наведени период као и броја радних сати уврђених појединачно по месецима, утврђена је висина неисплаћене зараде тужиоца за период од 12.03.2013. године до 14.02.2015. године; увећана зарада за прековремени рад; ноћни рад; рад за време државних и верских празника; припадајућа накнада путних трошкова на релацији ...-...-... као и накнада штете за неискоришћени годишњи одмор.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев, обавезао туженог да тужиоцу исплати, увећану зараду за рад у сменама, прековремени рад, рад ноћу и рад на дан државних и верских празника, као и да му исплати путне трошкове за долазак и одлазак са рада и накнади штету на име неискоришћеног годишњег одмора. такође, обавезан је тужени на накнаду трошкова парничног поступка.

Другостепени суд је подржао разлоге првостепеног суда оцене основаности тужбеног захтева прихватајући као ваљан и стручан налаз и мишљење вештака економске струке који је утемељен на правилном обрачуна и критеријумима прописаним Законом о раду.

Врховни касациони суд налази да се неосновано ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Наиме, одредбом члана 106. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05 и 54/09), прописано је да се зарада за обављени рад и време проведено на раду састоји од основне зараде, дела зараде за радни учинак и увећане зараде, а чланом 108. Закона прецизирано је да запослени има право на увећану зараду у висини утврђеној општим актом и уговором о раду за рад на дан празника који је нерадни дан, најмање 110% од основице; за рад ноћу, ако такав рад није вреднован при утврђивању основне зараде, најмање 26% од основице; као и за прековремени рад, најмање 26% од основице. Одредбом члана 108. став 2. истог закона, прецизирано је да уколико су се стекли услови по више основа, проценат увећане зараде не може бити нижи од збира процената по сваком од основа увећања.

Чланом 118. став 1. Закона о раду, регулисано је право запослених на накнаду трошкова превоза тако што је прецизирано да запослени има право на накнаду ових

трошкова за долазак и одлазак са рада, у висини превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз, а одредбом члана 76. прописано је да у случају престанка радног односа, послодавац је дужан да запосленом који није искористио годишњи одмор у целини или делимично, исплати новчану накнаду уместо коришћења годишњег одмора, у висини просечне зараде у претходних 12 месеци, сразмерно броју дана неискоришћеног годишњег одмора.

Наводи ревизије којима се оспорава утврђено чињенично стање нису цењени јер се у ревизијском поступку чињенично стање не може побијати, у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

На основу прецизно и потпуно утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су о тужбеном захтеву одлучили правилном применом материјалног права имајући у виду да се висина накнаде одређује у односу на просечну зараду запослених, а да одредбе члана 105. став 1, члана 106. и 107. став 1. Закона о раду, које регулишу зараду, зараду за обављени рад и основну зараду, њихову висину утврђују, поред осталих параметара, и у зависности од времена проведеног на раду, односно броја радних сати.

Туженом није досуђена тражена накнада трошкова ревизијског поступка, обзиром да није успео у овом поступку (члан 165. ставови 1. и 2. у вези члана 153. ЗПП).

Врховни касациони суд је, на основу члана 414. став 1. и члана 416. став 1. у вези члана 412. став 6. ЗПП одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**